

י' תמוז ה'תשפ"ב		כניסת שבת	יציאת שבת
ירושלים	19: 08	20: 30	
ת"א	19: 30	20: 32	
חיפה	19: 21	20: 34	
באר שבע	19: 28	20: 30	

אירועי שול יצחק

פרשת "בלק"

מידי שנה בהגיע 'פרשת בלק' היה בעל ה"חפץ חיים" זי"ע מדבר על התנהגותו העיוורת של בלעם, שגם כאשר קיבל משמים מסרים כל כך ברורים על התנהגותו הקלוקלת, לא שת ליבו, ולא רצה לראות את הדברים כהווייתן.

ויסוד גדול מלמדת התורה את כל יהודי בפרשה זו: יהודי צריך לדעת, כי **כל מה שנעשה סביבו הוא השגחה פרטית כדי שיתבונן ויגלה את המסר הטמון בו**. מכל דבר שהוא רואה – עליו ללמוד, להסיק מסקנות.

למרות העובדה הידועה לו שה' אינו מעוניין בהליכתו, בלעם לא שינה את החלטתו ויצא לדרך. שם בדרך הקב"ה שלח לו שלוש הזדמנויות לסגת מטעותו. הוא שלח לו מלאך רחמים שהציב מכשולים בדרך - איתות אלוקי להתרועע בפניו שדרכו פונה אל החטא, אך בלעם היה נתון לשליטת יצרו. רדיפתו אחר הכבוד, והממון המובטח שבצידו, שיתקו את פעילות המחשבה. **מתברר שהתשוקה מסמאת את אורות החכמה**.

ואמר **החפץ חיים** זי"ע אם נתבונן, נראה דבר מעניין! שאין בפרשה הזו שום "הפסקה" אחת, לא פתוחה ולא סתומה, המבדילה בין עניין לעניין. וזה למה? – כי אמנם בלעם נביא היה ונבואתו מהשראה עילאית, כמו שכתבה התורה (כג. יב) **"ויאמר ה' הלא, את אשר ישים ה' פני-אתו אֲשֶׁמֶר, לְדַבֵּר"**, אבל לא היו בו את אותן סגולות הנעלות והמידות הטובות של נביאי ישראל. בשונה מנביאי ישראל, דברי הנבואה לא השפיעו עליו, הוא לא התבונן בהם ולא למד מהם כלום. והרי לפי חז"ל (ילקוט שמעוני, ורש"י בתחילת פר' ויקרא) "ומה היו הפסקות משמשות? ליתן רווח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין עניין לעניין", אבל אותו רשע היה נסחף והולך בשטף דברי נבואתו בלי בינה ובלי דעת, לכן כל הפרשה היא בלי הפסק אחד!

וכך נראה אדם שאינו מתבונן. הוא רוצה דבר מסויים, וכיון שכך – כל העובדות בטלות. "אל תבלבל אותי עם עובדות, כך אני רוצה!!" אבל אנחנו, אומר ה"חפץ חיים", אל לנו לנהוג כך. נשים לב ונתבונן בנעשה סביבנו. הקב"ה שולח לנו כל הזמן **בהשגחה פרטית** דיבורים ומעשים, שאם רק נתבונן בהם – נוכל ללמוד דרך חיים אמיתית ולתקן את דרכינו ומעשינו!

את דרשותיו, היה נוהג **ר שלום שברון זצ"ל** לתבל בעובדות ומעשים מגדולי ישראל. לפני סיפור המעשה היה מקדים ואומר: "נזכרתי במעשה...", והמעניין בדבר, שאף כשהוא ארט או הסיפור שבו הוזכר לא היו קשורים לנושא המדובר, הוא לא נמנע מלאומרו, וכשסיים – חזר לנושא המרכזי.

פשו העניין נעוץ בהוראה שקיבל **מרבי אליהו לופיאן זצ"ל**, לפיה איש כמותו, הכפוף לציבור, אם עולה במחשבתו ובמוחו משהו צדדי שאינו קשור לעניין – עליו לאומרו. וההסבר שבהוראה זו הוא פשוט: יד ההשגחה העליונה המכוונת את כל צעדינו, הביאה עכשיו למוחו סיפור כזה לטובת השומעים. לפעמים – לכמה מהם, ולפעמים – לאחד מהם. ראה זו מלמדת, עד כמה חזר היה רבי אליהו בהכרה עמוקה של יד ההשגחה העליונה המכוונת על כל צעד וצעד, כל מחשבה, כל זיכרון. "אם נזכרתי עכשיו בסיפור" כך אמר, "משמע שזהו רצון ה' שעכשיו אזכר בסיפור, ואם דורש אני ברבים – אני חייב לשתף בזה את הרבים!!" קו זה, כאמור, הנחה גם את רבי שלום שברון עשרות שנים, והיה זה מחזה מצוי שאנשים רבים באו לרבי שלום להגיד לו: "רבי שלום, הדברים שאמרת אתמול היו בדיוק בשבילי..." והידיברים האלו היו אותם עניינים ומעשים שרבי שלום נזכר בהם באמצע הדרשה, ושנאמרו כביכול באקראי.

ההשגחה הפרטית מזמנת לאדם לראות דברים שעליו ללמוד מהם, והלימוד מהם עשוי לשנות לטובה את כל מהלך חייו, אולם כל זאת בתנאי שיכיר בבוראו, יפקח את עיניו ויתבונן בנעשה סביבו. ממרום מאותתים לנו, מנסים לכוון את דרכנו. לעיתים מצויים מכשולים בדרכינו למען נשקול מחדש את החלטתנו ונתעורר **מהדחף השולט עלינו**. בורא העולם ומלאכיו ניצבים במרחב חייו. לו רק נעצור, נתבונן, ולא ננהג כשוטים וכעיוורים.

כתב **הרב יצחק אייזיק ספרין** זי"ע בספרו **נתיב מצוותך** וז"ל: מי שמאמין שאין שום תנועה במקרה, אמונתו זאת מרפא לנפש מכל תחלואיו - כולל כל מידות טובות, לאהוב את חברו אף שעושה לו רעות ומבזה אותו, כי אין שום מקרה בעולם אף דיבור קטן. **ובדין שמים נעשה זה שלוחו של מקום לבזות אותו ולחרף אותו...** צא ובדוק נפשך, ותמצא שבלתי גזירות עליון אי אפשר ששום נברא יצער אותו אפילו צער קטן, ולכן יקבל באהבה ובחיבה ובשמחה, ויתרפא 'נפשך' יותר ממאה אלף אלפים תעניות וסיגופים, עכ"ל ..

מספר רבי יעקב גלינסקי זצוק"ל: יום אחד, עצר חמור, כושל, על פתח הישיבה. האישה שעמדה על ידו ושלושת הילדים שרכבו עליו עד כה, ניסו לנער ממקומו ולהקימו, אבל לא הועילו בדבר. החמור היה עקשן כפרד, ולא זו ממקומו. התלמידים, שראו כך, יצאו כדי לקיים את מצות "עזוב תעזוב עמו" וגילו שלחמור רצונות משלו... לא קם ולא זע....

המהומה סביב החמור והילדים גדלה, וראשי הישיבה, רבי אלחנן פרלמוטר ואני, יצאנו לעזור גם אננו. משיחה עם האם, עולה חדשה מתימן שזה עתה הגיע לארץ, הועבר לנו שהיא עומדת לשלוח את ילדיה לקיבוץ! בתמימותה לא ידעה שבכך היא גוזרת שמד על ילדיה. אמרו לה שבקיבוץ יקבלו הילדים חינוך ומזון, ודי לה בזה. אין לה כסף, ויכולת לגדלם, ובקיבוץ יתנו להם הכל. ניסינו לשכנעה להשאירם בישיבה: "ייהיה להם פה טוב, נדאג להם לכל מה שיצטרכו! יותר מאשר בקיבוץ! מה שהם ירצו – ניתן להם!" אבל האם עקשנית: הבטיחו לה הכשרה מקצועית! הבטיחו לה שגם פרנסתם של הילדים בעתיד תהיה מובטחת!

תלמידי הישיבה שכנעו את שלושת הילדים, והללו פנו אל האם ואמרו: "אמא, אנחנו נשארים כאן!" האם הנדהמת ניסתה לשכנעם בכה ובכה, אבל לא עלה בידה. כאן הם רוצים להישאר, והיא יכולה לחזור הביתה. וראה זה פלא: מיד אחרי שירדו ממנו הילדים, לפתע התרומם החמור העקשן ממקומו, והאם חזרה הביתה עמו, מותירה את ילדיה בידיהם המסורות של ראשי הישיבה. שלושת הילדים הללו הפכו לרבנים. אם לא היה החמור עוצר על פתח הישיבה, מי יודע מה היה עולם בגורלם. וכמה מרגש הדבר. החמור היה שליח ההשגחה העליונה! הוא עצר בדיוק כאן, לא כמה מטרים קדימה ולא כמה מטרים אחורה. לכל אורך הדרך יכול היה לעצור, והדרך ארוכה היתה... הוא עצר מול הישיבה, כדי שנראה, ונצא, ונשמע, ונציל את הילדים! עין בעין ראינו את ההשגחה הפרטית, כיצד מציף הקדוש ברוך הוא מבין החרכים, ושומר על ילדיו לבל יגיעו לידי שמד.

הנביא ישעיהו מתלונן כנגד אותם הכופרים בהשגחה הפרטית (כ"ט, ט"ו): "הוי הפְּעִמִיקִים מַה, לְסַתֵּר עֵצָה; הֲהִיָּה בְּמַחְשָׁךְ, מְעַשְׂיָהֶם, וַיֹּאמְרוּ, מִי רֹאֵנוּ וּמִי יִדְעֵנוּ." ועל אנשים אלה אומר הנביא יחזקאל משפט תוכחה חמור מאוד (יחזקאל ט', ט'): "וַיֹּאמֶר אֵלַי (ה'), עוֹן בֵּית-יִשְׂרָאֵל וַיְהוּדָה גָּדוֹל בְּמַאֲד מְאֹד, וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ דָּמִים, וְהָעִיר מְלֵאָה מָטָה: כִּי אָמְרוּ, עֵזֵב ה' אֶת-הָאָרֶץ, וְאֵין ה', רֹאֵה". למה מלאה הארץ דמים? למה חרב שולטת בארץ? כי אמרו: עזב ה' את הארץ, ואין ה' רואה. החטא גדול ביותר, הבסיס לחטאים רבים וקשים, הוא המחשבה ש"לית דין ולית דיין", אין שופט, אין משפט, ואיש הישר בעיניו יעשה.

ואומנם בלעם הודה ואמר: "וַיֹּאמֶר בְּלַעַם אֶל-מְלֹאָךְ ה', חֲטָאתִי--כִּי לֹא יָדַעְתִּי, כִּי אַתָּה נֹצֵב לְקַרְאֲתִי בְּדָרְךְ;" (כ"ב, ל"ד) החטא הגדול ביותר היה שלא ידעתי, שלא התבוננתי, שלא שמתי לב!

בלעם חטא בכך שניסה לעשות את הישר בעיניו, ובכך שלא הבחין שמשוה משתבש, שהאתון אינה נוהגת כמנהגה, שכנראה מאותתים לו מן השמים לשנות כיוון.

ולעתיד לבוא, יוכיחו אותנו על מעשינו ומחדלנו, והצער הגדול יהיה על שנהגנו כשוטים ועיוורים!
כלום לא ידענו שיש בורא לעולם, כלום באמת חשבנו שהעולם הפקר הוא, האים לא צפינו שנדרש לתת דין וחשבון ונשלם על כל מעידה? היכן היה השכל, היכן הייתה התבונה?

באותה שעה שנתן השי"ת את סיוחן ועוג ביד ישראל, ראה בלק כי כוחם של ישראל גדול מאוד, לכן פנו מואב לזקני מדיין, ומסביר רש"י: "כיון שראו את ישראל נוצחים שלא כמנהג העולם, אמרו: מנהיגם של אלו במדין נתגדל, נשאל מהם מה מדתו? אמרו לו: אין כוחו אלא בפיו.

השבו, (ט"ו תמוז), יחול יומא ההילולא של רבי חיים בן עטר זצ"ל, 'אור החיים הקדוש', אשר גם כוחו היה בפיו, וקיימים סיפורים לאין ספור על ניסים שאירעו ליהודים שהתפללו על ציונו וקיבלו על עצמם להגות בחיבורו על התורה.

הוא נולד בשנת התנ"ו בעיר סאלי שבמרוקו והיה בעל מופתים רבים, שקדושתו התפרסמה גם בקרב הגויים.

סיפור ידוע הוא על הנס בו ניצל מגוב האריות. רבי חיים היה צורף כסף אך היה עושה מלאכתו עראי ותורתו קבע, וכשעדיין נשאר לו הממון מעסקו האחרון – ישב ולמד עד שכלתה פרוטה מן הכיס. פעם נכנסו אצלו שני משרתי המלך ובידם זהב, ואמרו לו: "ייען כי שמע המלך כי אתה האומן היותר מומחה במקצוע זה, על כן שלח אליך לרקום תכשיט לכבוד נישואי בתו. עליך לגומרו בתוך עשרה ימים". הניחו המשרתים את הזהב לפניו ופנו והלכו להם. באותה שעה עדיין נותר לרבי חיים כסף, לכן טמן את הזהב והלך לו ללמוד, וכששב לביתו נשכח הדבר ממנו לגמרי מרוב טרדתו בלימוד. כעבור עשרה ימים חזרו אליו משרתי המלך שוב, ובקשו ממנו את התכשיט, אך רבי חיים אמר להם שעדין לא התחיל בזה. המשרתים מיהרו אל המלך והלשינו לפניו שמרד במלכות והשפיל כבודו כשלא ביצע ציוויו, ומיד בחמתו גזר המלך להשליך את רבי חיים לגוב אריות, כי כן דת המורד במלכות. כשבאו חיילי המלך לקחת אתו, ביקש מהם רשות לקחת עימו את ספר התהילים שלו, טלית ותפילין. לעגו לו החיילים ואמרו: "ולחייך ספר היתן שאתה הולך? והלא למיתה אתה הולך בגוב האריות!" – אבל רבי חיים הקדוש לא שת לבו לדבריהם ולקח תרמילו. אשתו, שלא ידעה מגזירת המלך, שאלה אותו לאן הוא הולך, והשיב לה שעוד זמן מועט ישוב. שלוחי המלך הובילוהו לגוב האריות, וכששמעו מרחוק את שאגותיהם של האריות המורעבים חיל ורעדה אחותם. אולם רבי חיים לא התרגש, וצעד בצעדים בטוחים אל גוב האריות. לאחר שהשליכו אתו פנימה, הביטו החיילים ונדחמו לראות את האריות מקבלים את רבי חיים הקדוש בהכנעה, מכשכשים בזנבם, ולוקקים את נעליו, ואילו הוא הוציא מחיקו את ספר התהילים והחל בתפילה. רצו החיילים וסיפרו על כך למלך, והוא בכבודו ובעצמו מיהר לחזות בפלא הגדול. צעק המלך בהתרגשות והכריזו אמר: "עתה ידעתי כי יש אלוקים בישראל". הוא הורה לשחרר את רבי חיים מגוב האריות, ובצאתו ביקש המלך את סליחתו על שפגע בכבודו. כששאל המלך אתו לפרש הדבר, השיב הרב כי **הואיל ונמנע מהמלאכה בעבור לימוד התורה הקדושה – היא הגינה והצילה אותו.** שלח אותו המלך בכבוד גדול ונתן לו מתנות לרוב.

ביתו של 'אור החיים הקדוש' היה פתוח לרווחה ולבו היה פתוח לכל נזקק, והיה מסייע לכל יהודי ככל יכולתו. הוא הקפיד מאד על הכנסת אורחים, ומסופר, שבערב פסח אחד כאשר לא הזדמן אורח לביתו, שלח הרב שליח שימצא בעבורו אורח. לאחר זמן, ראה השליח אדם העומד בפנית בית הקברות כאשר הוא ממרר בבכי תמרוורים. לשאלת השליח מדוע הוא בוכה, ענה האיש שמבקש הוא את נפשו למות. השליח רץ לבית הרב וסיפר לו על האיש. הרב מיהר לבית הקברות, וביקש מהאיש לספר לו את מכאובו. הלה סירב עד שנשבע לו רבי חיים שיעזור לו בע"ה. וכך סיפר האיש: "אני בן העיר סאלי, ועזבתי את ביתי ואת אשתי לצורך המסחר. ובס"ד הצלחתי במסחרי, ולאחר עשר שנים קשות של פרידה, בקשתי לשוב עם כספי שחשכתי. החלפתי את משכורתי באבנים טובים ומרגליות יקרות ערך, והנחתי הכל בתוך תיבת ברזל קטנה. עליתי על אניה לשוב אל ביתי. כשהגענו היום לחוף, בירדתי מן האנייה, פתאום נכשלתי במדרגה ונפל הארגז ובו כל עמלי, ועוד נפל אחת מרגלי, למצולות הים, ודעתי נטרפה עלי. רציתי גם אני לקפוץ לתוך הים, אבל האנשים מנעו אותי מזה, ועתה נשארתני בין רגע חסר כלי, והתחיל שוב לבכות בכי גדול. הצטער רבנו הקדוש בצערו של האיש ונשא את עיניו לשמים ברטט גדול, ושרתה עליו רוח ה', ואמר הרב לאיש: "קום והראה לי את המקום בו נפל הארגז". הלכו אל חוף הים, והראה האיש לרבי חיים את המקום. עמד והשביע 'אור החיים הקדוש' את שרו של ים בשם המפורש, ומיד צפו חפצים רבים על פני המים וביניהם גם הארגז של האיש ונעלו. אמר לו רבנו: "קח רק את השייך לך!". לקח האיש את הארגז ואת נעלו האבודה, והודה בשמחה רבה לה' יתברך ולרבי חיים על שבה אבידתו. אח"כ הלכו שניהם יחדיו לביתו של הרב, לחוג את חג הפסח. האיש סיפר לרב את כל קורותיו מיום שנשא את אשתו עד היום, ואמר שלא שמע מאשתו מאז שעזב ואינו יודע את מקומה בעיר.

הוא אמר לרב את שמה ואת שם אחיה, וכששמע הרב את שמה, נודע לו שזו היא האישה אשר עוזרת בביתו, אישה צנועה, נאה במעשיה, אישה שנשארה עגונה עד עתה ולא ידעה היכן ומה עלה בגורלו של בעלה שהלך למדינת הים. קרא הרב לאישה, נפגשו שניהם ושמוחו שמחה גדולה שמצאו זה את זה. אמר הרב לאורחו: "הנה אשתך קח ולך" אולם הפציר בהם הרב שישארו עד תום החג בביתו "כי משמים עשוני שליח על זה. ועל זה אמרו רבותינו 'מצוה גוררת מצוה', אני חזרת על מצות הכנסת אורחים ונגלגלה על ידי גם מצוה כפולה זו של השבת אבידה!".

בשנת תק"ב עלה רבי חיים בן עטר זצ"ל ממרוקו לארץ ישראל דרך ליורנו שבאיטליה. שנים השתוקק רבי חיים לעלות לארץ-ישראל ולייסד בירושלים בית מדרש גדול שבו ילמדו תלמידים רבים מהגולה בקדושה ובחסידות באווירה של ארץ ישראל, ויחישו את הגאולה.

בדרכו לארץ-ישראל התעכב שנתיים בערי איטליה, שם השלים את ספרו "אור החיים" על התורה, ופתח במסע התרמה לכינון הישיבה.

באותם ימים כתב באיגרתו: "כי קול יצא מלפני ה' בלב כל בחורי המוני עם אלוקי אברהם... לעלות לעיר סביב לה הרים... להתגורר בעפרה... לומר די לצער הפרידה של עם-ישראל מארצו".

בסוף שנת תק"א בהגיעו לחופי ארץ ישראל, עגנה הספינה בנמל עכו, ורבי חיים ושלושה מתלמידיו ובני משפחותיהם, החליטו זמנית להתגורר ולהקים את ישיבתו בעכו. בחודשים הראשונים של שנת תק"ב ערך רבי חיים מסע עם תלמידיו אל קברות הצדיקים בארץ-ישראל.

בערב יום כיפור נסעו לחיפה. את תפילות יום הכיפורים ערכו במערת אליהו שעל צלע הר הכרמל. למחרת יום כיפור עלו להתפלל באתר שאותו זיהו כקברו של אלישע בן שפט, במערה מעל מערת אליהו הנמצאת בראש ההר. המסע הסתיים בעיר טבריה, ושם פגש רבי חיים את רבי חיים אבולעפיה הישיש, שניהל אז ישיבה מרובת תלמידים. קשר אמיץ התהדק בין השניים והם נפרדו בחיבה. משם חזר רבי חיים עם תלמידיו לעכו.

כשהגיע רבי חיים בן עטר לירושלים עיה"ק בסוף שנת תק"ב, כבר הלך לפניו שמו, וגבירי ליורנו קבעו לו ישיבה שם בחצר מדרש "כנסת ישראל". וכך, עטוף בטלית ומעוטר בתפילין, ישב שם מובדל ומופרש מכל ענייני העולם, והפליג מאוד בקדושה ובטהרה בהינורו בכל חמדות החיים, עד כי רואי פניו המאירות חשבוהו למלאך ה' צבאות שהשכינה חופפת עליו כל היום, ונהרו אליו תלמידים רבים להסתופף בצלו, ושקד שם על התורה והעמיד תלמידים גדולי ישראל, ואחד מגדולי תלמידיו היה מרן החיד"א זיע"א.

חודשים ספורים לאחר שהגיע לירושלים, רמז רבנו על דבר מותו במכתבו מיום טו חשוון תק"ג, אשר שלח אל תומכיו בליורנו. הוא הוסיף לאחר חתימתו ידיו את המילה "שיחיה", שאינה מופיעה בשום מכתב אחר. מכתב זה נשלח כשלושה שבועות לאחר ליל הושענא רבא. ביום זה, בהגיע חצות הלילה הלך לחדרו בדרך ופשט בגדיו הלבנים, ונתעטף בבגדים שחורים, ונפל על פניו בפישוט ידים ורגלים, ובכה בכי גדול, עד שהגיע זמן התפילה. אחר התפילה חזר לחדרו ושכב עוד על הארץ עד שמיני עצרת, ואז יצא ולבש את בגדיו הלבנים. לאחר החג נשאל 'אור החיים הקדוש' על ידי תלמידו החיד"א על הנהגה זו, והשיב לו שהתפלל על ביאת המשיח. "משראה הס"מ כי כלתה אליו הרעה, יצא והסית בכל כוחו להרבות עבירות בעולם, והצליחו מעשיו כל כך, עד שפעל ההיפך ונגזרה כליה רח"ל. כאשר ראה זאת רבי חיים, השתטח והתאמץ מאוד בתפילתו, עד שהפך וקיבל הגזרה על עצמו והציל את כל דורו. וכן הווה בעוונותינו הרבים, שנעדר השנה הזאת!". (כתבי רבי יאשע שו"ב).

'אור החיים הקדוש' נפטר במוצאי שבת קודש ט"ו תמוז תק"ג בתחילת הלילה, ובאותו זמן בעיר מז'בוז' שבאוקראינה, הבעש"ט נטל את ידיו לסעודה שלישית (ששם הזמן היה לפני השקיעה), ואמר "כבה הנר המערבי". כששאלוהו תלמידיו במוצ"ש לפרש הדבר, אמר הבעש"ט כי נפטר רבינו חיים בן עטר. כששאלוהו כיצד ידע זאת, אמר להם כי ישנה כוונה אחת בנטילת ידיים הידועה רק לחד בדרא, ורק חיים בן עטר ידע את אותה כוונה, ובעת נטילת הידיים לסעודה שלישית התגלתה לו כוונה זו, וידע כי נפטר רבי חיים בן עטר.

בשעה שנפטר נתעלף ידיו רבי חיים אבולעפיה זצוק"ל מטבריה באמצע התפילה, ונשאר בהתעלפותו כמחצית השעה. כששבה רוחו אליו סיפר שליווה את 'אור החיים הקדוש' עד שערי גן עדן.

כששמע הבעש"ט עובדה זו, אמר: "אמת הדבר, אבל ידוע תדעו שנשמת רבי חיים בן עטר תשב בגן עדן רק בעראי להתראות פנים עם קדושי ישראל מעולם, ובקרוב תרד שוב הנשמה לעולם הזה, לסגל יותר מצוות ומעשים טובים לה' יתברך, כי יפה שעה אחת של תורה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא".

לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל

נלב"ע ב' טבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק ב"ר נסים מזרחי ז"ל

נלב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.